

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2018r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Alicja Wiśniewska (spr.)
Sędziowie:	SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Małgorzata Szostak - Szydłowska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2018 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **J. J. (1)**

przeciwko E. M.

o zaspokojenie potrzeb rodziny

na skutek apelacji pozwanej E. M.

od wyroku Sądu Rejonowego w Elku

z dnia 28 lutego 2018r., sygn. akt III RC 128/17

oddala apelację.

SSO Alicja Wiśniewska SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Małgorzata Szostak – Szydłowska

Sygn. akt I. Ca 174/18

UZASADNIENIE

Powód J. J. (1) wystąpił z powództwem przeciwko pozwanej E. J. (obecnie M.), w którym domagał się kwoty po 1.000 zł miesięcznie tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny. W uzasadnieniu wskazał, że strony pozostają w związku małżeńskim od 20 lat, a pozwana nie przyczynia się do zaspokajania potrzeb rodziny i nie interesuje się jej potrzebami. Powód zaś nie jest w stanie samodzielnie ponosić swoich kosztów utrzymania z uwagi na stan zdrowia (brak możliwości podjęcia zatrudnienia).

Pozwana E. J. (obecnie M.) nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie w całości. Pozwana przyznała, że w kwietniu 2017 r. wyprowadziła się od powoda z uwagi na jego postawę życiową. Ponadto podnosiła, że według jej wiedzy pozwany w marcu 2017 r. uzyskał zaświadczenie od lekarza medycyny pracy z którego wynikało, iż jest zdolny

do podjęcia pracy zarobkowej. Dodatkowa pozwana wskazywała, że powód przez okres ostatnich 5 lat nie posiadał stałej pracy, nie pomagał jej w pracach domowych oraz pozostawał na jej utrzymaniu.

Wyrokiem z dnia 28 lutego 2018r. w sprawie sygn. akt III RC 128/17 Sąd Rejonowy w Elku zasądził od pozwanej E. M. na rzecz powoda J. J. (1) tytułem przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny w okresie od 10 kwietnia 2017r do 22 września 2017r. kwotę 2.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.400 zł od dnia 19 sierpnia 2017r. i od kwoty 600 zł od dnia 28 lutego 2018r.; oddalił powództwo w pozostałej części; koszty procesu zniósł wzajemnie między stronami i odstąpił od obciążania stron brakującymi kosztami sądowymi.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i prawne.

Powód J. J. (1) i pozwana E. J. zd. M. byli małżeństwem od 17.08.1996r. (k. 5 akt I C 553/17 i k. 8). Od czerwca 2010r. do grudnia 2011r. powód pracował jako pomocnik i elektromechanik (k. 48). Od stycznia do marca 2012r. powód pracował jako mechanik (k. 47). W listopadzie 2013r. powód wykonywał instalację (...) za 1,5 tys. zł (k. 46). W grudniu 2013r. powód wykonywał instalację (...) za 2,5 tys. zł (k. 45). Od marca do września 2014r. powód pracował jako kierowca ciężarówki (k. 44). W grudniu 2015r. powód wykonywał instalację oświetleniową za ponad 8 tys. zł (k. 43).

Na przełomie 2015/2016r. powód hospitalizowany był przez kilkanaście dni w szpitalu w E. na oddziale neurologicznym (k. 5). J. J. (1) w okresie od 16.10.2016r. do 25.10.2016r. hospitalizowany był w szpitalu w B. z uwagi na przeprowadzenie zabiegu udrażniania tętnicy szyjnej (k. 4). Powód w okresie od 7.11.2016 do 2.12.2016r. hospitalizowany był w szpitalu w E. z uwagi na następstwa zawału mózgu (k. 3). Ostatecznie w grudniu 2016r. powód uzyskał zaświadczenie o stanie zdrowia dla celów świadczeń z ubezpieczenia społecznego (k. 6), a lutym 2017r. otrzymał orzeczenie lekarskie zgodnie, w którym są przeciwwskazania do dotychczasowego zatrudnienia - kierowcy (k. 7 i 49). W marcu z kolei powód uzyskał zaświadczenie o braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami (k. 51). Z zaświadczenia neurologa wydanego w marcu 2017r. wynika, że powód dotknięty jest dyskretnym niedowładem prawostronnym po operacji tętniaka (k. 50). Orzeczeniem z dnia 15.05.2017r. przyznano powodowi umiarkowany stopień niepełnosprawności na okres do 31.05.2020r. uznając, iż niepełnosprawność powstała 19.04.2017r. (k. 9).

Powód oszacował koszty swego utrzymania na ponad 1,1 tys. zł, w szczególności: żywność – około 300 zł, czynsz prawie 250 zł, elektryczność ponad 100 zł, odzież i leki po około 100 zł, woda 60 zł, około 50 zł – paliwo, środki czystości i Internet oraz środki higieny osobistej – 40 zł. Od połowy roku 2017r. powód korzysta z dobrodziejstwa obniżonego o 30% czynszu za mieszkanie komunalne (k. 36), który aktualnie wynosi niespełna 180 zł (k. 37) ale i tak obecne zadłużenie za mieszkanie przekracza 1 tys. zł (k. 39 i 42). Od początku maja 2017r. przyznano powodowi zasiłek stały w kwocie 604 zł (k. 38). Równolegle prowadzone jest postępowanie w ZUS odnośnie przyznania powodowi renty z tytułu niezdolności do pracy przedłużające się z powodu konieczności potwierdzenia pracy powoda na Islandii (k. 40). Z przedstawionych przez E. J. (obecnie M.) na sprawie rozwodowej grafików służb wynika, że powód pracuje od połowy sierpnia 2017r. (k. 49 – 50 akt I C 553/17).

Pozwana oszacowała swoje koszty utrzymania na około 2,6 tys. zł, na co składają się: spłata kredytu – prawie 700 zł, mieszkanie 550 zł, żywność 500, odzież – 150 z, leki, kosmetyki, chemia i telefon po około 100 zł, Internet i fryzjer – po około 50 zł. Pozwana aktualnie zarabia ponad 3 tys. zł netto (k. 21) ale z uwagi na potrącenia faktycznie uzyskuje niespełna 2,7 tys. zł. Ponadto pozwana podnosiła, iż podjęła studia pielęgniarские w Ł., których semestr kosztuje 2,5 tys. zł, a łącznie z dojazdami i noclegami szacuje miesięczne wydatki związane z podjęciem edukacji na około 700 zł.

Sąd Rejonowy wskazał, iż materialnoprawną podstawą żądania powoda jest art. 27 kro. Celem bezwzględnie obowiązującego określonego w art. 27 kro jest zapewnienie środków materialnych umożliwiających prawidłowe funkcjonowanie rodziny przy zachowaniu zasady równej stopy życiowej. Ocena w/w kwestii odbywa się zgodnie z regułami określonymi w art. 135 kro. Obowiązek z art. 27 kro powstaje z chwilą zawarcia małżeństwa i gaśnie z chwilą jego ustania (a więc w sprawie niniejszej w dniu uprawomocnienia się rozvodu stron – 14.10.2017r. / k. akt 61 akt I C 553/17). Małżonkowie obowiązani są przyczyniać się do zaspokajania tych potrzeb, których zaspokojenie

jest usprawiedliwione interesem rodziny. Środki służące zaspokojeniu potrzeb rodziny mogą być dochodzone i zasądzone jako okresowe świadczenia pieniężne w oznaczonej kwocie albo w postaci rzeczowej. Ponadto Sąd Rejonowy wskazał, że w judykaturze przeważa pogląd, iż nawet zupełne zerwanie pożycia małżeńskiego nie uchyla obowiązku przewidzianego w art. 27 kro ale może wpłynąć na jego ukształtowanie i zakres (uchwała z dnia 16 grudnia 1987 r., III CZP 91/86, LEX nr 3342). Niezależnie zatem od faktycznej separacji pomiędzy stronami - wobec dalszego trwania ich małżeństwa - należało uznać, że zarówno powód, jak i pozwana mają prawo do równej stopy życiowej, a więc do życia na porównywalnym poziomie.

Sąd Rejonowy na podstawie akt sprawy ustalił, iż pozwana w dniu 07 kwietnia 2017 r. wyprowadziła się ze wspólnie zajmowanego z mężem mieszkania. Pozostawiła wówczas bezrobotnemu powodowi 300 zł oraz zrobiła zakupy. Od tego momentu przestała łożyć środki na utrzymanie rodziny, a tym samym realizować bezwzględny obowiązek wynikający z zawarcia małżeństwa. Pozwana dysponowała stałym dochodem w postaci względnie wysokiego wynagrodzenia za pracę stąd po jej stronie wystąpiła realna i materialna możliwość ponoszenia kosztów utrzymania rodziny, a tym samym wsparcia finansowego teoretycznie niezdolnego do pracy męża.

W ocenie Sądu Rejonowego powód uprawdopodobnił, iż jego poziom życia po zaprzestaniu prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego z pozwaną uległ pogorszeniu, zaś jego sytuacja materialna jest gorsza od sytuacji pozwanej. Okolicznością bezsporną jest bowiem, iż powód praktycznie przez prawie cały okres objęty niniejszym procesem nie posiadał żadnego zatrudnienia, przy czym okoliczność ta związana była z ówczesnym stanem zdrowia powoda i jego niezdolnością do pracy z uwagi na występujące u niego schorzenia.

W konsekwencji w ocenie Sądu Rejonowego należało uznać, że powód poza przyznany od 01 maja 2017 r. zasiłkiem w kwocie 604 zł i obecnym wynagrodzeniem przed podjęciem aktualnego zatrudnienia pozbawiony jest własnych źródeł dochodów, zaś jego poziom życia musi być oceniony jako nieporównywalnie gorszy niż poziom życia pozwanej. Wskazał, iż zasadniczo wątpliwości Sądu nie budzą przedłożone przez powoda wydatki związane z jego comiesięcznym utrzymaniem na poziomie ok. 900 zł. Powyższe nie zostało również skutecznie zakwestionowane przez stronę pozwaną. W szczególności wskazał, że pozwana uzyskuje netto około 2,7 tys. zł (k. 21), a więc 1,8 aktualnej płacy minimalnej. Odpowiednio z zasady równej stopy życiowej wynika, że powód powinien dysponować na swoje utrzymanie 1,8 minimum socjalnego w gospodarstwie domowym wieloosobowym (aktualnie mieszka z bratem) czyli kwotą zbliżoną do 925 zł.

Wobec powyższego w ocenie Sądu Rejonowego zasadne było uwzględnienie powództwa o przyczynianie się do zaspokajania potrzeb rodziny od momentu złożenia przez powoda pozwu inicjującego niniejsze postępowanie do momentu wskazanego przez powoda – 22.09.2017r. (daty rozprawy rozwodowej), a tym samym zasądzenie za wskazany okres kwoty 2 000 zł (na którą składa się kwota 600 zł za pozostałe dni kwietnia, kwoty po 300 zł za miesiące maj - sierpień, przy uwzględnieniu kwoty 604 zł tytułem zasiłku z MOPS oraz proporcjonalnie za 22 dni września – kwoty 200 zł). Rozstrzygnięcie takie nie jest krzywdzące dla pozwanej, która po zapłaceniu kwoty należnej powodowi dysponować będzie jeszcze prawie 2,5 tys. zł. W pozostałym zakresie powództwo podlegało natomiast oddaleniu jako przekraczające możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanej oraz przewyższające realne potrzeby powoda.

W opinii Sądu Rejonowego żądanie powoda nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Pomimo, że powód delikatnie rzecz ujmując nie jest wzorem stałości w zarobkowaniu (wielokrotnie zmieniał zatrudnienie i czasowo pozostawał bez pracy), to ciągle podejmowania przez niego nowych wyzwań w życiu zawodowym nie pozwala na stwierdzenie, iż względ na zasady słuszności sprzeciwia się obciążeniu pozwanej quasi alimentami na rzecz powoda. Powód chociaż dosyć często pracę tracił, to jednak względnie łatwo znajdował nową o podobnej atrakcyjności. W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Rejonowego realizacja zasady słuszności w sprawie niniejszej nie może polegać na oddaleniu powództwa.

O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 100 kpc znosząc je wzajemnie albowiem obie strony częściowo wygrały i przegrały.

O brakujących kosztach sądowych, orzeczono na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku, w zakresie punktu I. wniosła pozwana E. M. .

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 27 k.r.o. w zw. z art. 135 k.r.o. poprzez ich zastosowanie i przyjęcie przez Sąd I instancji, że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie oraz, że sytuacja majątkowa i finansowa pozwanej pozwala jej na spełnienie żądania byłego męża;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k. p. c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na:

a) uznaniu przez Sąd Rejonowy w Elku, że J. J. (1) w okresie od 10.04.2017 r. do 22.09.2017 r. wymagał wsparcia finansowego ze strony E. M. (poprzednie nazwisko J.), pomimo iż jego aktywność zawodowa w trakcie trwania małżeństwa nie była wzorem stałości w zarobkowaniu. Podnieść należy, że powód nie posiada ustalonej całkowitej niezdolności do pracy, a jedynie orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Pozwana przedstawiła w toku sprawy szereg aktualnych ofert pracy na rynku lokalnym, w tym także dla osób legitymujących się orzeczeniem o niepełnosprawności) za co najmniej minimalne wynagrodzenie. Powód mógł podjąć pracę w okresie po wyprowadzce pozwanej ze wspólnie zajmowanego mieszkania, lecz tego nie uczynił, celowo przenosząc ciężar swojego utrzymania na jej barki,

b) pominięciu okoliczności, iż powód w trakcie trwania związku małżeńskiego lekceważąc podchodził do obowiązków domowych, nie potrafił stale pracować, wymyślał różne prace, które trwały miesiąc, dwa w ciągu roku.

c) nie nadanie prawidłowego znaczenia dokumentowi, znajdującemu się w aktach niniejszej sprawy, tj. zaświadczeniu z marca 2017 r. (karta nr 51), z którego jednoznacznie wynika, że u powoda nie stwierdzono żadnych przeciwwskazań do pracy na stanowisku kierowcy pojazdów,

d) nie nadanie prawidłowego znaczenia okoliczności, iż powód od sierpnia 2017 r. pracuje w firmie (...) spółka akcyjna z K., zaś od września 2017 r. w innej firmie osiąga stałe dochody, które pozwalają mu na samodzielne ponoszenie swoich kosztów utrzymania. Sąd Rejonowy w Elku zaś uznaje, że pomimo tego należy mu się wsparcie finansowe ze strony pozwanej także za okres od sierpnia do września 2017 r.,

e) nieprawidłowym uznaniu, że pozwana ma możliwości finansowe, aby sprostac nałożonemu przez Sąd I instancji obowiązkowi partycyipowania w kosztach utrzymania byłego męża. Okoliczność, że pozwana po otrzymaniu od komornika pisma informującego, że została wszczęta egzekucja na podstawie postanowienia zabezpieczającego, uregulowała całą należność wraz z kosztami komorniczymi, nie jest przesłanką do uznania, iż stać ją na utrzymywanie byłego męża. Sąd I instancji nie zapytał, w jaki sposób zgromadziła tę sumę i czy w ogóle należał do niej, czy też musiała zapożyczyć się u najbliższych osób,

f) pominięciu przez Sąd I instancji sprzeczności w wyjaśnieniach powoda złożonych w sprawie rozwodowej, a w niniejszym postępowaniu. Przed Sądem Okręgowym w Suwałkach na rozprawie w dniu 22.09.2017 r. powód powiedział, że pracuje od sierpnia 2017 r., zaś w niniejszej sprawie- od września 2017 r.

g) pominięciu przez Sąd Rejonowy w Elku przy ferowaniu rozstrzygnięcia treści zeznań świadka S. K., przesłuchanej przed Sądem Okręgowym w Suwałkach w sprawie o rozwód- sygn akt I 553/17, których wynika, że powód nie angażował się w życie rodzinne, wszystkie obowiązki przerzucał na pozwaną, mówiąc, że ona da sobie radę. Nigdy nie był dla niej wsparciem, w tym także finansowym. Ostanie się takiego orzeczenia doprowadzi do wniosku, że prawo chroni osoby, które nie dokładają żadnego wysiłku, aby samodzielnie ponosić koszty swojego utrzymania. Byłoby to bardzo krzywdzące dla pozwanej, która musi ciężko pracować, albowiem praca w Domu Pomocy Społecznej dla Osób

Przewlekłe i Psychiczenie Chorych do takich należy, aby mieć środki pieniężne na swoje utrzymanie. Powód zaś użala się nad sobą, nie przyjmując, że to ona swoim postępowaniem doprowadził do wyprowadzi żony. Pozwana dawała mu wiele szans na zmianę, wychodząc z domu również miała nadzieję, że powód opamięta się i przemyśli swoje zachowanie, lecz tak się nie stało.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie wskazując, iż orzeczenie Sądu Rejonowego jest uzasadnione i odpowiada prawu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji są prawidłowe. Sąd Rejonowy w sposób wszechstronny i prawidłowy wyjaśnił okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy oraz poczynił właściwe ustalenia faktyczne i prawne, które Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne. Na ich podstawie Sąd Rejonowy prawidłowo wywiódł, że w sprawie istniały podstawy do zasądzenia od pozwanej kwoty 2000 zł tytułem przyczynienia się do zaspokojenia potrzeb rodziny. Stanowczego podkreślenia wymaga, że niezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., ponieważ wbrew twierdzeniom autorki apelacji, Sąd I instancji wszechstronnie przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zwracając również uwagę na aspekty podniesione przez skarżącą w apelacji, a które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wskazać w tym miejscu należy, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygania kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego, przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczone są przy tym wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233§1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawiane uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast w tym zakresie wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie innej niż ocena sądu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 06 listopada 1998 r. w sprawie II CKN 4/98 niepubl. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r. w sprawie V CKN 17/2000 OSNC/2000/10/189, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 05 sierpnia 1999 r. II UKN 76/99 OSNAPiUS 2000/19/732).

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż podstawą prawną zgłoszonego roszczenia jest przepis art.27 k.r.o., w świetle którego oboje małżonkowie obowiązani są, każdy według swych sił oraz swych możliwości zarobkowych i majątkowych, przyczyniać się do zaspokajania potrzeb rodziny, którą przez swój związek założyli. Zadośćuczynienie temu obowiązkowi może polegać także, w całości lub w części, na osobistych staraniach o wychowanie dzieci i na pracy we wspólnym gospodarstwie domowym. Sąd Okręgowy podziela również pogląd Sądu Rejonowego, iż separacja faktyczna małżonków, zwłaszcza w sytuacji, gdy nie wychowują oni wspólnych małoletnich dzieci, wyłącza możliwość zasądzenia świadczeń z art. 27 k.r.o.

W sprawie niniejszej poza sporem pozostaje fakt, iż powód i pozwana od dnia 7 kwietnia 2017r. do dnia orzeczenia rozwodu (22 września 2017r.) pozostawali w faktycznej separacji. W dniu 7 kwietnia 2017r. pozwana wyprowadziła się ze wspólnie zajmowanego mieszkania pozostawiając pozwanego, wówczas niepracującego, ze względu na stan zdrowia, bez środków do życia. Poza przekazaną kwotą 300 zł zaprzestała łożenia na utrzymanie rodziny.

Podkreślenia wymaga, iż powód od przełomu 2015/2016 zmagał się z chorobą. W okresie od 29.12.2015r. do 08.01.2016r. powód był hospitalizowany w szpitalu w E. na oddziale neurologicznym. Następnie w okresie od 16.10.2016r. do 25.10.2016r. hospitalizowany był w szpitalu w B. z uwagi na przeprowadzenie zabiegu udrażniania

tętnicy szyjnej, zaś w okresie od 7.11.2016 do 2.12.2016r. przebył dalszą hospitalizację w szpitalu w E. na oddziale rehabilitacji neurologicznej z uwagi na następstwa zawału mózgu – niedowład połowiczny. Po przebytych badaniach lekarskich zleconych przez pracodawcę, u którego powód ubiegał się o pracę, orzeczeniem z dnia 22 lutego 2017r. lekarz specjalista M. K. stwierdził przeciwwskazania zdrowotne do wykonywania przez powoda pracy na stanowisku kierowcy. Potwierdzeniem stanu zdrowia powoda jest orzeczenie z dnia 15 maja 2017r. o niepełnosprawności, na mocy którego zaliczono powoda do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od dnia 19 kwietnia 2017r. do dnia 31.05.2020r., wskazując iż wymaga on zatrudnienia w warunkach pracy chronionej. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy za wiarygodne uznał wyjaśnienia powoda złożone na rozprawie apelacyjnej, iż orzeczenie z dnia 08 marca 2017r. o braku przeciwwskazań do jego pracy na stanowisku kierowcy zostało wydane w prywatnej przychodni lekarskiej na wniosek samego powoda (bez skierowania pracodawcy), a w czasie wywiadu lekarskiego powód zataił część schorzeń.

Uwzględniając powyższe należy stwierdzić, że prawidłowe są ustalenia Sądu Rejonowego, iż roszczenie powoda co do zasady zasługiwało na uwzględnienie. Natomiast ustalając wysokość świadczenia Sąd Rejonowy miał na uwadze reguły określone w art.135 k.r.o. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał ustaleń odnoszących się do zakresu obowiązku alimentacyjnego, czyli rozmiarów usprawiedliwionych i niezaspokojonych potrzeb wierzyciela oraz zarobkowych i majątkowych możliwości zaspokojenia tychże przez dłużnika, po uprzednim zastosowaniu dyrektywy zaspokajania przez te osoby nie tylko potrzeb ekonomicznych zgodnie z zasadą równej stopy życiowej.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy uwzględnił realne możliwości podjęcia zatrudnienia przez powoda w okresie objętym pozwem oraz świadczenia, które w tym okresie otrzymał. Z dokumentacji przedłożonej przez powoda wynika, iż praktycznie przez cały okres objęty procesem powód nie posiadał żadnego zatrudnienia, co wiązało się z jego niezdolnością do pracy z uwagi na występujące schorzenia. Aktualnie powód może być zatrudniony w warunkach pracy chronionej, co wynika z orzeczeniu o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wydanym do dnia 31 maja 2020r. Pozwana natomiast w spornym okresie posiadała stałe zatrudnienie z miesięcznym wynagrodzeniem w kwocie niemal 2700 zł, które pozwalało jej na zaspokojenie zarówno swoich potrzeb, jak i w umiarkowanym stopniu potrzeb powoda. Nie można zgodzić się również z zarzutami apelacji, iż ustalając wysokość świadczeń należnych powodowi Sąd Rejonowy nie uwzględnił faktu podjęcia przez powoda zatrudnienia od połowy sierpnia 2017r. Sąd Rejonowy wskazał bowiem, iż z racji wypłaty wynagrodzenia z dołu, powód nie mógł osiągnąć wynagrodzenia już w sierpniu 2017r. – wypłata nastąpiła we wrześniu, zaś za miesiąc wrzesień Sąd Rejonowy przyznał świadczenie proporcjonalne - w kwocie 200 zł.

Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż sposób zarobkowania powoda w trakcie małżeństwa jest okolicznością, która winna wyłączać jego prawo do świadczeń na zaspokojenie potrzeb rodziny. Istotnie powód, inaczej niż pozwana, nie pozostawał zatrudniony przez lata u tego samego pracodawcy, jednakże trudno odmówić mu racji, iż do utrzymania rodziny przyczyniał się. Od czerwca 2010r. do grudnia 2011r. powód pracował jako pomocnik produkcji i elektromechanik, natomiast od stycznia do marca 2012r. jako mechanik. W listopadzie i grudniu 2013r. wykonywał instalację (...) za 4000 zł. Od marca do września 2014r. powód wykonywał pracę kierowcy ciężarówki, zaś w grudniu 2015r. wykonał instalację oświetleniową za ponad 8 100 zł. W kolejnych miesiącach pracy nie świadczył z uwagi na niezdolność do pracy spowodowaną w szczególności schorzeniami neurologicznymi. Po zabiegu udrożnienia tętnicy szyjnej wewnętrznej lewej w dniu 17 października 2016r. powód doznał niedowładu połowicznego prawostronnego, co wymagało odbycia rehabilitacji i jednocześnie czyniło go niezdolnym do pracy na stanowisku kierowcy.

W tych warunkach Sąd Okręgowy uznał, że ocena materiału dowodowego nie narusza zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej i prawidłowej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Uznając zatem, że apelacja nie ma uzasadnionych podstaw, na mocy art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy ją oddalił.

SSO Małgorzata Szostak – Szydłowska SSO Alicja Wiśniewska SSO Mirosław Krzysztof Derda